

Arrest

nr. 145 093 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met referentenummer 49791.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdische afkomstig uit Salmas en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw ooms, A. H. A. (...) (O.V. (...)), N. A. (...) (O.V. (...)), H. A. (...) (O.V. (...)) en I. A. (...) (O.V. (...)) zijn allen erkend als vluchteling in België omwille van hun lidmaatschap of betrokkenheid bij de KDPI (Democratische Partij van Iraans Koerdistan). U sympathiseerde zelf ook met de KDPI en uw plan was om in Iran universitaire studies te volgen en als opgeleid persoon later

van dienst te zijn voor de partij. U hebt zelf echter nooit enige politieke activiteiten gehad in Iran. U wilde immers tijdens uw studies niet rechtstreeks betrokken raken bij de KDPI omdat dit gevaarlijk was en u dan van de universiteit gesmeten zou worden. U studeerde business management aan de universiteit van Tabriz. In Tabriz huurde u een woning vlakbij de universiteit. U had een vriendin, S. (...), met wie u samen in de middelbare school gezeten had in Salmas, die zelf wel politiek actief was. Zij heeft u in de zevende maand van 1387 (Iraanse kalender, september-oktober 2008 in de Westerse kalender) gevraagd of ze in uw woning in Tabriz af en toe meetings mocht houden met mensen die bij de KDPI betrokken waren. U hebt dit eerst geweigerd maar na een jaar kon S. (...) u toch overtuigen. S. (...) liet u vanaf dat moment telkens op voorhand weten wanneer ze uw huis nodig had en u liet haar telkens binnen. U bent zelf nooit bij een dergelijke meeting aanwezig geweest aangezien deze altijd doorgingen toen u naar de les ging. Toen u terugkwam van de les trof u steeds S. (...) alleen aan. U hebt één keer gezien dat er een ander meisje bij haar was en u liet hen dan alleen. U weet niet of S. (...) zelf lid was van de KDPI. U weet ook niet wie zij bij u thuis uitnodigde maar u weet dat dit telkens één iemand was en steeds vrouwen waren. S. (...) bleef af en toe ook overnachten bij u thuis. Deze gang van zaken, waarbij S. (...) uw huis ongeveer één keer per maand of één keer om de twee maanden gebruikte, ging gedurende tweeënehalf jaar door. Op 18/11/1392 (7 februari 2014) had S. (...) u laten weten dat ze bij u zou langskomen om 10 uur. Toen S. (...) niet kwam opdagen en u ook niets van haar hoorde, begon u ongerust te worden. U ging even in een parkje in de buurt haar zitten opwachten. Toen ze na een tijdje nog niet kwam opdagen, begon u in paniek te geraken. U voelde dat u Tabriz moest verlaten en wilde uw familie niet in paniek brengen dus u vertrok naar een tante van u in Ouroumiye. De man van uw tante ging diezelfde dag naar Salmas voor zaken waar hij van andere Koerden hoorde dat Ettelaat (Ministerie van Informatie) was binnengevallen bij u thuis en een huiszoeking had verricht. Toen hij u dit vertelde, wist u met zekerheid dat S. (...) opgepakt was en uw naam had gegeven aan de autoriteiten. U droeg de man van uw tante op om een smokkelaar te zoeken zodat u het land kon verlaten. Het duurde drie weken vooraleer dit lukte. In die periode hebt u nooit contact opgenomen met uw familie om te vragen wat er precies gebeurd was tijdens de huiszoeking en om met hen te spreken. De man van uw tante vond een smokkelaar die u op 12/12/1392 (3 maart 2014) naar Turkije kon smokkelen. U hoorde in Turkije van de man van uw tante dat hij gehoord had in Salmas dat S. (...) inderdaad opgepakt was en uw naam had doorgegeven aan de autoriteiten. U kon na een verblijf bij smokkelaars in Van en Istanbul op 1/2/1393 (21 april 2014) Turkije verlaten en doorreizen naar België waar u een asielaanvraag indiende op 25 april 2014. U verblijft in België bij uw oom. U bent voorlopig niet politiek actief in België maar zou wel graag lid willen worden van de KDPI. U hebt nog contact met uw ouders die wisten te vertellen dat de Ettelaat regelmatig langskomt en naar u vraagt. U contacteerde twee leden van de KDPI die in België verblijven om hen te vragen of zij informatie konden krijgen over de situatie van S. (...). Zij wisten u echter niets nieuws te vertellen. U weet bijgevolg niets over haar arrestatie, vasthouding en eventuele rechtszaak. U bent in het bezit van uw melikaart (identiteitskaart).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u vreest in Iran vervolgd te worden omwille van het feit dat uw vriendin S. (...), die actief was voor de Koerdische partij KDPI, politieke bijeenkomsten organiseerde in het huis dat u in Tabriz huurde als studente. Er dient echter vastgesteld te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding betreffende uw politieke betrokkenheid bij de KDPI contradictoer en onlogisch overkomt. U verklaarde enerzijds dat u bang was om politieke activiteiten te hebben en geen risico's wilde nemen (CGVS, p. 13), dat u op de universiteit nooit enige politieke voorkeur heeft laten blijken en ook nooit heeft deelgenomen aan demonstraties omdat u dan geschorst zou worden van de universiteit (CGVS, p. 18). U verklaarde hierover dat u het belangrijk vond om eerst een diploma te behalen en zich op uw studies te focussen zonder risico's te nemen en u wilde pas nadien actief worden voor de KDPI (CGVS, p. 11, 13). Daarom zou u ook gedurende een jaar lang aan uw vriendin S. (...) geweigerd hebben om uw huis te gebruiken voor politieke meetings (CGVS, p. 6). Anderzijds dient vastgesteld te worden dat, van zodra u S. (...) de toestemming gegeven had om uw huis te gebruiken voor politieke meetings, u plots een groot risico nam. U gaf S. (...) immers de volledige vrijheid om alles alleen te regelen en vond het niet noodzakelijk op de hoogte te zijn van de details van de meetings (CGVS, p. 11). Zo kon u niets vertellen over wie zij bij u thuis uitnodigde, of dit telkens dezelfde of telkens een andere persoon was, en of dit effectieve leden van de KDPI waren (CGVS, p. 11, 12). U wist nooit op voorhand hoelang deze meetings zouden duren (CGVS, p. 12). U sprak uzelf overigens tegen over het feit of u vroeg naar wie bij u thuis langskwam. U verklaarde op een

bepaald moment dat u aan S. (...) altijd vroeg wie bij u thuis zou langskwamen en verklaarde later plots dat u nooit gevraagd heeft naar de namen van de mensen die bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 12, 17). U kon ook geen veiligheidsmaatregelen opnoemen die S. (...) nam bij het organiseren van die meetings. U had zelfs geen enkele afspraak met S. (...) over wat zij zou doen mocht er op veiligheidsvlak iets gebeuren (CGVS, p. 12). Het is absoluut niet logisch dat u persoonlijk zeer weigerachtig stond tegenover het uitvoeren van politieke activiteiten omdat u uw studies wilde waarborgen en tegelijkertijd wel politieke meetings liet organiseren bij u thuis waarvan u het niet nodig vond u op de hoogte te stellen van de details en mogelijke gevaren en zonder het nemen van concrete veiligheidsmaatregelen. Uw reactie op het niet komen opdagen van S. (...) toen u met haar om 10 u had afgesproken bij u thuis op 18/11/1392 (7 februari 2014) komt overigens ook weinig logisch over. U zou meteen gevoeld hebben dat er iets niet klopte en naar uw tante zijn gevlucht waar u uw gsm uitgeschakeld zou hebben. Dit komt echter weinig aannemelijk over gezien er voor het niet opdagen van S. (...) op het afgesproken uur logischerwijze meerdere verklaringen mogelijk waren en u zich op die manier onbereikbaar maakte voor S. (...), terwijl u wel beweert dat u graag wilde weten wat met haar gebeurd was (CGVS, p. 13). Dergelijke onlogische verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op de helling komt te staan, blijkt tevens uit het feit dat u zeer weinig informatie heeft over uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Uw verklaringen omtrent deze problemen blijken allen gebaseerd te zijn op zaken die u hebt van horen zeggen en op veronderstellingen, niet op concrete, aangetoonde feiten. U zou vernomen hebben van de echtgenoot van uw tante dat er bij uw ouders thuis een inval heeft plaatsgevonden. Deze man vernam dit van andere Koerden in Salmas die u niet kent. U hebt er ook nooit met uw eigen familie over gesproken omdat u zich die dag niet meer wil herinneren, hetgeen geen afdoende verklaring is aangezien deze gebeurtenis aan de basis van uw vertrek uit Iran ligt (CGVS, p. 14). U weet bijgevolg niet wanneer de inval precies gebeurd is noch wat er tijdens deze inval gebeurd is. U weet dat uw vader werd meegenomen voor ondervraging maar weet niet of dit de dag van de inval zelf gebeurd is of pas één of twee dagen nadien (CGVS, p. 15). U verklaart te weten dat de inval is uitgevoerd door de Ettelaat omdat uw familie dat aan iedereen verteld had. Het is echter niet aannemelijk dat uw familie aan 'iedereen' verteld heeft wat er gebeurd is tijdens deze inval, behalve aan u zelf en dat uw smokkelaar deze inval met de echtgenoot van uw tante aan telefoon besprak toen u reeds in Turkije was zonder dat u het zelf ooit nodig achtte hier rechtstreeks over te praten met uw familie om te verifiëren of dit klopte. Aangezien uw familie de inval bij u thuis met onbekende inwoners uit jullie woonplaats besprak, houdt uw verklaring dat u hier met hen niet over hebt gesproken omdat u bang was ook geen steek (CGVS, p. 15). Het is in het kader van uw vlucht uit Iran ook hoogst opmerkelijk dat u nooit meer contact hebt opgenomen met de eigenares van uw woning in Tabriz. U weet bijgevolg niet of zij zelf ooit ondervraagd werd (CGVS, p. 17). Gezien u zelf aangaf dat uw probleem er enkel en alleen uit bestaat dat u uw (gehuurde) huis hebt laten gebruiken door S. (...) (CGVS, p. 19), zou het echter logisch zijn mocht u zich informeren over de gevolgen die deze zaak voor de eigenares van de woning gehad zouden hebben, en haar vragen of zij eventueel ondervraagd werd en zelf vervolging riskeert. U bent verder ook absoluut niet op de hoogte van wat eigenlijk met S. (...) gebeurd is. U weet niet waar zij gearresteerd werd, waar zij werd vastgehouden, of zij reeds voor de rechtbank is moeten verschijnen en of er reeds een straf werd uitgesproken in haar zaak (CGVS, p. 16). U baseert uw bewering dat zij effectief opgepakt werd louter op het feit dat de echtgenoot van uw tante u dit verteld heeft. U weet echter niet van wie precies de echtgenoot van uw tante dit nieuws heeft gekregen en u beweert dat dit de geruchten waren die de ronde deden in Salmas (CGVS, p. 8). U hebt zich echter niet over haar lot bij haar ouders geïnformeerd. U verklaart dat u dit niet gedaan heeft omdat u niet durfde (CGVS, p. 8). Gezien de familie van S. (...) volgens uw verklaringen wel openlijk met allerlei mensen uit Salmas spraken over de arrestatie van hun dochter tot dit gerucht uiteindelijk de echtgenoot van uw tante bereikt heeft, is het echter opmerkelijk dat u zelf bij hen niet durfde te informeren naar wat er werkelijk gebeurd is. U beweert dat ook de familie van S. (...) in het ongewisse leeft over wat met haar gebeurd is en dat S. (...) volledig spoorloos is (CGVS, p. 8, 19). U weet echter niet of zij een advocaat hebben gecontacteerd die zich met haar zaak bezighoudt. U verklaart dat u twee leden van de KDPI in België gevraagd heb na te gaan wat met S. (...) gebeurd is (CGVS, p. 16). Zij konden u geen nieuws over haar vertellen. Het is echter weinig waarschijnlijk dat twee personen die in België verblijven u meer zouden kunnen vertellen over S. (...) aangezien u niet eens weet of zij werkelijk lid was van de KDPI. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en zich niet heeft geïnformeerd over bovenstaande aspecten van uw asielrelaas, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en

zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u met uw familie telefonische contacten. Zo weet u niet of er een rechtszaak tegen u loopt en of er een klacht tegen u werd ingediend (CGVS, p. 18). U weet ook niet of er ooit convocaties op uw naam toegekomen zijn (CGVS, p. 17). U heeft aan uw familie ook nooit gevraagd of zij een advocaat gecontacteerd hebben die zou kunnen nagaan of er een procedure tegen u loopt bij de rechtbank. U verklaarde dat u er nooit aan gedacht had en dat uw familie bang was (CGVS, p. 18). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw familie wel aan mensen uit het dorp en aan de echtgenoot van uw tante openlijk verteld hebben over wat er gebeurd is. Het is dan ook niet duidelijk waarom zij angst zouden moeten hebben voor het contacteren van een advocaat die hen meer duidelijkheid zou kunnen verschaffen over uw zaak in Iran. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen dat uw asielrelaas enigszins kan ondersteunen. Zo hebt u, hoewel hier expliciet naar gevraagd werd tijdens het gehoor op het Commissariaatgeneraal, geen enkel document voorgelegd dat kan aantonen dat u effectief een woning huurde in Tabriz, zoals bijvoorbeeld een huurcontract, bankafschrift dat betaling van de huur kan bevestigen of elektriciteitsfactuur (CGVS, p. 8-9). Aangezien de woning in Tabriz cruciaal is in uw asielrelaas, het is immers omwille van de illegale meetings die er plaatsgevonden zouden hebben dat u vervolging vreest in Iran, kan verwacht worden dat u zich de moeite zou nemen om dit element in uw asielrelaas te staven met documenten. Gezien u een huurovereenkomst had met de eigenaar van het huis en uw vader maandelijks de huur betaalde kan er ook van uit gegaan worden dat er documenten bestaan die kunnen aantonen dat u effectief een huis huurde in Tabriz. Dat u heeft nagelaten dergelijk document over te maken aan het Commissariaat-generaal noch enige verklaring heeft gegeven voor het achterblijven van dergelijk document, zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uw eigen interesse in en engagement voor de KDPI niet overtuigend overkomt. U beweert dat u actief wil zijn voor de KDPI maar u hebt totnogtoe tijdens uw verblijf in België aan geen enkele activiteit georganiseerd door de KDPI deelgenomen (CGVS, p. 19). U weet ook niet of één van uw ooms die in België verblijven en die destijds uit Iran zijn gevlucht omwille van hun politieke betrokkenheid momenteel nog politiek actief zijn, hoewel u bij één van hen verblijft (CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dan ook een zeer matige interesse voor de Koerdische zaak waardoor u geenszins een politiek profiel toegedicht kan worden.

Uw melikaart bevestigt uw identiteit die hier op zich niet ter discussie staat. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) voorgelegd heeft hoewel u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hiernaar gevraagd werd en verklaard had dit te zullen doen. Er werd u nochtans duidelijk gemaakt dat ook dit document nodig was ter staving van uw identiteit en nationaliteit gezien de shenasnameh meer persoonlijke gegevens bevat zoals informatie over de burgerlijke stand en de ouders (CGVS, p. 4). Het feit dat u dit document zonder enige verklaring hiervoor niet voorgelegd heeft, getuigt van een houding die niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en kan er mogelijk op wijzen dat er gegevens in dit document staan die u bewust wenst achter te houden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en bemerkt dat een asielzoeker weliswaar de principiële bewijslast draagt van deze gegronde vrees voor vervolging, doch kan de (loutere) verklaring van de kandidaat-vluchteling aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is. Voorts kan verzoekende partij niet akkoord gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas en dat haar houding betreffende haar politieke betrokkenheid bij de KDPI contradictoir en onlogisch zou voorkomen. Verzoekende partij benadrukt dat zij ernstige problemen ondervond omwille van de hulp die zij aan S. bracht en dat zij duidelijke uitleg gegeven heeft over haar situatie. Hoewel zij niet persoonlijk betrokken is bij de KDPI, sympathiseert zij met de partij en daarom heeft zij S. geholpen. Zij acht de kans groot dat zij bij terugkeer naar Iran in de problemen zal geraken. Volgens verzoekende partij blijkt uit haar verklaringen duidelijk een gegronde en actuele vrees. Bovendien heeft zij documenten ter staving van haar relaas neergelegd.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

Evenmin is het louter herhalen van het asielrelaas van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze eveneens in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij opnieuw in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing teniet te doen.

2.2.5. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota een “*Geboorteakte + vertaling*”, een “*Huurovereenkomst + vertaling*” en een “*Attest van KDPI – België*” neer. Wat betreft de geboorteakte en de huurovereenkomst, merkt de Raad op dat dit kopieën/faxberichten betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Inzake het door verzoekende partij neergelegde attest van de KDPI in België, wijst de Raad er vooreerst op dat desbetreffend document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en dat dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. De bewijswaarde van dit attest wordt overigens verder ondermijnd door de vaststelling dat de inhoud ervan geenszins overtuigend is gelet op de eerder door verzoekende partij gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in verband met haar activiteiten voor de KDPI. Immers wordt in het attest van de KDPI in België gesteld dat verzoekende partij “*Gedurende haar verblijf in België (...) actief deelgenomen (heeft) aan alle bijeenkomsten en activiteiten van de Belgische organisatie van de partij*”, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf tijdens haar verblijf in België nog aan geen enkele activiteit georganiseerd door de KDPI te hebben deelgenomen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 22/10/2014, p. 19). De door verzoekende partij aangebrachte documenten zijn dan ook niet van aard om de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst aan te tonen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document (administratief dossier, stuk 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 22 oktober 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT